

Елисавета Багряна

Дъжд

Мълчим като на тайната вечеря.
Стрелката бяга, времето изтича.
Какво ми каза? Устните трепереха,
едва чух: – Колко много те обичам...

Събудих се, като че век съм спала,
а помежду ни мили се простираха.
Кому бе нужна нашата раздяла?
Не знаех нищо, нищо не разбирах.

Седя сега и всичко си припомням.
Навън вали. Под есенния ромон
се чувствавам самотна и бездомна,
загубена във този град огромен.

Това, което бе, не ще се върне.
Сърцето ми самичко се осъди.
Но как безумно бих те днес прегърнала,
да можех пак при тебе там да бъда...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11732>]